

Sygn. akt: II AKa 10/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Jolanta Śpiechowicz</i>
	<i>SSA Wiesława Gawrońska (spr.)</i> <i>SSO del. Michał Marzec</i>
Protokolant	Krzysztof Wdowiak

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Siemińskiej
po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2006 r. sprawy wnioskodawców

B. S., E. C. i A. G.

- o odszkodowanie i zadośćuczynienie –

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 października 2005 r. sygn. akt. V Ko 4/05

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

II AKa 10/06

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 26 października 2005 r. zasądził na podstawie art.8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu

za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. nr. 34 poz.149 z późn. zm.) wnioskodawcom: B. S., E. C. i A. G. – kwoty po 4.834 zł dla każdego z nich z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się orzeczenia z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z niesłusznym skazanie ich ojca W. G. wyrokiem z dnia 22 sierpnia 1947 r. sygn. SR 410/47, a w pozostałej części ich wnioszek oddalił.

Od tego wyroku wniósł apelację pełnomocnik wnioskodawców: B. S., E. C., i A. G. zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 8 ustęp 1 zdanie 2 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. (Dz.U. nr. 34, poz 149 z późn. zm.) polegające na tym, że niezasadnie Sąd Okręgowy dokonał podziału łącznej kwoty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę – wynikającej ze skazania ojca wnioskodawców – na rzecz sześciorga dzieci, zamiast na rzecz trojga;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przez dowolne przyjęcie, że nie będąc uczestnikami postępowania dzieci W. G. z małżeństwa z J. S. a to : syn M. ur. (...), córka H. ur. (...) i syn C. ur. (...) żyją, a w związku z tym są uprawnione do zadośćuczynienia pomimo, że osoby te nie figurują w zbiorze Powszechnego (...), a ostatnia wiadomość o wyjeździe tych osób i opuszczeniu miejsca zamieszkania pochodzi sprzed 50 lat.

W oparciu o te zarzuty pełnomocnik wnioskodawców wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 przez podwyższenie na rzecz każdego z trojga wnioskodawców zasądzonej należności do kwoty 9.667 zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie kwestionuje ona ustalonej wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną W. G. w związku z jego niesłusznym represjonowaniem, a jedynie kwestionuje sposób podziału tej należności pomiędzy dzieci, na które przeszło to uprawnienie. W tym zakresie stwierdzić należy, że przepis art. 8 ustęp 1 zd.2 ustawy lutowej nie uzależnia uprawnień osób w nim wymienionych od łącznego i równoczesnego zgłoszenia swoich żądań. Fakt, że dzieci W. G. z jego pierwszego związku małżeńskiego nie wystąpiły ze swoimi roszczeniami, nie ma więc żadnego istotnego wpływu na sposób podziału zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę przysługującego W. G.. Bezsporne w niniejszej sprawie jest bowiem, że oprócz wnioskodawców W. G. posiadał także troje dzieci ze swojego pierwszego związku małżeńskiego. Dzieci te co prawda nie figurują w zbiorze Powszechnego (...) ale nie oznacza to automatycznie, że osoby te już nie żyją. Realność taką dopuszcza bowiem ich wiek (71, 69 i 65 lat) oraz możliwość np. ich zamieszkiwania poza granicami kraju.

Stwierdzić też należy, że sąd w takim przypadku nie ma podstawy prawnej do prowadzenia z urzędu poszukiwań osób, na które przechodzi uprawnienie z art. 8 ustęp 1 ustawy lutowej. Wynika to wyraźnie ze stanowiska Sądu Najwyższego zamieszczonego w uchwale składu 7 sędziów z dnia 27.01.1993 r. I KZP 35/92 – OSNKW 1993 r., z. 3-4, poz. 16. W uchwale tej Sąd Najwyższy uznał bowiem, że przedmiotem roszczenia z art. 8 ustęp 1, zd.2 ustawy lutowej jest określone świadczenie pieniężne, z natury swej podzielne i brak jest jakiegokolwiek normy stanowiącej o konieczności łącznego występowania wszystkich uprawnionych osób w jednym postępowaniu. Jeśli więc tak jak w niniejszej sprawie, z roszczeniem wystąpią tylko niektóre z osób uprawnionych, to sąd zobowiązany jest do zasądzenia na ich rzecz tylko takiej części jaka wynika z podziału całej ustalonej kwoty przez łączną liczbę uprawnionych osób.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowego podziału ustalonego zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę należnego W. G. pomiędzy wszystkie jego dzieci, na które przeszło to uprawnienie i brak jest podstaw do zmian tego orzeczenia. Z tych więc względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej swojego wyroku.

/JU